

CHRISTELIJK VROUWENLEVEN

ONDER REDACTIE VAN DE DAMES:

ANTHONIA MARGARETHA, JONKVR. F. BAR^e VAN DER BORCH VAN VERWOLDE, JOHANNA BREEVOORT, A. C. DIEPEN-
HORST-DE GAAY FORTMAN, M. M. HAVELAAR-VAN BEECK CALKOEN, A. VAN HOOGSTRATEN-SCHOCH, W. KLINKERT,
N. POSTHUMUS MEYJES.

MET VASTE MEDEWERKING VAN DE DAMES:

A. G. BRANTS, F. J. G. W. C. ENGELBERTS, (L. E.), J. I. D. A. J. ENGELBERTS (IGNATIA LUBELEY), H. S. S. KUYPER,
J. H. KUYPER, L. VAN LENNEP, J. L. F. DE LIEFDE, M. G. LIENEMAN, M. W. MACLAINE PONT, J. VAN DER MERSCH,
H. MORGENSTERN, A. NOREL-STRAATSMA, M. DE LA PRISE, MARG. VERWEIJ, J. M. WESTERBRINK-WIRTZ, WILMA, E. A.

REDACTIE-ADRES: PRINSENGRACHT 552, AMSTERDAM. — UITGEVERSMACHTSCHAAP: E. J. BOSCH JBZN. BAARN.

Uit de Heilige Schrift. ZEGENENDE SCHEIDEN.

En het geschiedde, als Hij ze zegende,
dat Hij van hen scheidde en werd op-
genomen in den hemel.

Lukas 24: 51.

Scheiden en missen doet wee, het lichame-
lijk van elkaar hengaen smart vaak als
een losscheuren van het teerste, als een
wegrukken van de wortels onzer ziel uit
vruchtbaren grond. Het vertrek van onze lie-
ven schreint soms als een nameloos wee en
we kunnen 't ons niet voorstellen hoe nu
voortaan ons leven zal loopen, zoo eenzaam,
alleen.

God scheidt ons vaak met eigen hand van
onze dierbaren, van hen die ons liefhebben,
ons onderwijzen, voor ons bidden, van hen
met wien we door banden des bloeds en der
min vereenigd zijn. We mogen de pennen van

onzen levenstent niet te diep in de aarde
slaan, ons gebouw mag zoo vast niet staan,
dat we hier eeuwig zouden willen blijven.
Deze aarde mag nooit, nooit onze plaats der
ruste worden in ons besef. God wil niet dat
we ons zoo welbehagelijk kunnen inrichten,
dat we hier beneden ons volkomen op ons
gemak zouden voelen.

* * *

Scheiden doet wee. Met hoeveel smart
zagen de discipelen hun dierbaren, pas uit de
dooden weergekregen Meester henvaren
naar den Hemel.

Wel was hij nu reeds telkens „weg-
genomen” uit hun gezicht, het begin der
scheiding begon zich reeds te voltrekken,
maar zij leefden toch nog dagelijks in de
tintelende verwachting, wie weet, komt van-
daag onze Heiland weer; telkens zagen zij
Hem opnieuw en genoten Zijn zegenende
tegenwoordigheid.

Nu heeft de Heere Jezus Zijn discipelen
naar buiten geleid, tot aan Bethanië, nu neemt
Hij plechtig afscheid van zijne teerbeminden,
nu heft Hij Zijne handen op en zegent hen.

Bethanië beteekent *huis der smarte*. De
weg naar den hemel leidt nu eenmaal dwars

door de smarten; door doodsbenauwdheid tot de vreugdige vrijheid. Scheiden om eeuwig weder te hebben.

Zegenende scheidde Christus van Zijn apostelen. Zegenende zooals de Hoogepriester van Israël de handen ophief over het bidende volk.

Zegenend zooals Jacob zijne zonen, de vertegenwoordigers van de twaalf stammen Israëls zegende, zooals Mozes deed voor hij heen ging om aan den mond des Heeren in vrede te ontslapen. Heel het geestelijk Israël heeft de scheidende Heiland gezegend, eer hij heenvoer, het volk, voor wien Hij in den dood was neergedaald en met wien Hij was opgestaan.

Van dat zegenende scheiden plukten de jongeren des Heeren dadelijk de volrijpe vrucht. Zij zagen Hem naar den hemel heenvaren en zij jammerden noch weenden. Integendeel. Zij aanbadden Hem en keerden weder naar Jeruzalem in groote blijdschap. Blijmoedig brachten zij Hem in het vergelegen land, hunne hulde en dank. Hun Heiland was niet wég. Hij bleef met hen tot aan de voleinding der wereld. De vleeschelijke oogen zagen Hem niet meer, maar met het geestelijk gezicht zagen zij Hem met eere en heerlijkheid gekroond aan de Rechterhand des Vaders.

Hun vleesch toefde nu in den hemel. In den hemel, dat is geen toestand, maar een plaats, een schepping Gods, in de woonstede der heiligheid. Waar Jezus nu leefde en woonde behoorden zij thuis. Bethanië, het huis der smarte, zou slechts het doorgangshuis blijven, maar boven wenkt de Meester in het Vaderhuis.

* * *

Zegenende scheiden. Christus alleen kan zoo zegenen, dat de droefheid tot blijdschap wordt, dat tranen van smarte opdrogen in het zonlicht van Gods eeuwige liefde, dat de scheidingsklacht verstommen moet door groote blijdschap.

Wij menschen kunnen slechts een afschaduwing geven van zulk zegenend scheiden. Ons beeld kan nooit zulk een schitterend licht afstralen vol zondeloozen glans in de harten

van die ons liefhebben. Wij vermogen het niet na ons heengaan de onlosmakelijke banden *nog* vaster te knopen, dan toen we nog bij elkaar waren. Wij kunnen *de* groote blijdschap niet wekken in het zieleven van onze lieven.

Toch kunnen we zegenende scheiden. Toch kan de geestelijke liefdeband blijven trekken als onze lichamelijke oogen elkander niet meer ontmoeten. Door de wondere kracht der electriciteit kunnen we elkaars stem nog hooren, onze helpende liefde kan op verren afstand reddend en wonden-verzachtend optreden.

Bovenal binden de geestelijke banden. Wij zegenen elkaar uit 's Heeren woning. We knielen voor één Vader in den hemel, we vinden elkaar voor Gods troon terug. Met ons lichaam zijn we op een plek, onze zielen ontmoeten elkander en blijven een in Christus.

Zegenende scheiden. Er is zooveel scheiding in de wereld, die zich voltrekt door onverstand, eigenliefde, kwaadwilligheid, boos humeur, wantrouwen, afgunst, kwaadspreken. Zulk een scheiden brengt geen zegen voor de scheidenden, maar een vloek.

Zegenende scheiden. Deze aarde blijft een Bethanië, een huis der smarte. Toch wonen ook daar de Maria's en de Martha's en de Lazarussen samen. Hier op deze aarde heeft de Heiland gewoond, zegenend is Hij van ons henengevaren naar den Hemel. Laten dan allen, die den Heere liefhebben, al scheiden landen en zeeën hunne lichamen, de harten hemelwaarts verheffen, en dan één in den Heiland den weg naar den hemel bewandelen.

Eenmaal scheiden wij allen voor goed van deze aarde. Wanneer onze oogen zich sluiten in den dood. Leere God al Zijn volk zoo leven, dat in het scheiden zelfs een zegen ligt.

Al schrijnt dan het scheidingswee, en pijnigt het heengaan, de zegen des Heeren blijft.

Wees Heiland mij, van God gegeven
Het licht, waar 't brekend oog op staart.
Dan wordt mijn sterven een herleven;
De dood een blijde hemelvaart.

JOHANNA BREEVOORT.